

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2032/2024
23.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“, Београд, ради утврђења, поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 886/24 од 07.03.2024. године, у седници одржаној 23.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 886/24 од 07.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1658/23 од 22.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да му је незаконито престао радни однос код туженог и да се поништи решење бр. .. од 06.04.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад, на његово радно место. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду штете на име изгубљене зараде у износу од 99.884,09 динара, за период од 18.04.2023. године до 31.05.2023. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор у периоду од 07.04.2023. до 18.04.2023. године, исплати износ од 18.747,72 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања запослених, као и доприносе по основу здравственог осигурања за период у коме запослени није радио. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 886/24 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом, другом, трећем, петом и шестом изреке. Ставом

другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23-др закон), Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије да је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима, указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, која не представља ревизијски разлог према одредби члана 407. став 1. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу Уговора о раду бр. .. од 07.07.2022. године, засновао радни однос код туженог на одређено време за обављање послова „...“ у Служби унутрашње контроле у Сектору унутрашње контроле и унутрашње безбедности у ОЈ Корпоративна безбедност – Група оште логистике, почев од 11.07.2022. до 20.07.2023. године (у трајању од 12 месеци и 9 дана), а по основу повећаног обим посла. Одредбом члана 14. овог уговора, било је предвиђено да свака од уговорних страна може отказати уговор под условима и у случајевима утврђеним законом, колективним уговором послодавца и другим општим актима. Решењем о престанку радног односа бр. .. од 06.04.2023. године, тужиоцу је с позивом на одредбе чланова 175. став 1. тачка 1, 185, 186, 192. и 193. Закона о раду, престао радни однос закључно са 18.04.2023. године, са образложењем да обим послова ... у Служби унутрашње контроле, Сектору унутрашње контроле и унутрашње безбедности, више није повећан, због чега не постоји објективан разлог за даљим ангажовањем тужиоца на истим пословима.

Према Плану пословне финансијске консолидације туженог бр. 2715 од 28.02.2023. године, на дан 01.02.2023. године, код туженог је било запослено 5808 извршилаца од чега 5281 на неодређено време и 527 на одређено време, а број извршилаца на појединим радним местима не одговара стварним потребама, односно постоји неусклађеност потребног и стварног стања и евидентиран је повећан број административних радника у ОЈ Корпоративној безбедности. Истим је предвиђено гашење појединих послова и организационих делова и смањење броја извршилаца. У складу са тим плановима, одређено је умањење броја запослених за 153 по различитим основима, од којих је по основу уговора на одређено време из непроизводне делатности одређено 64 запослена. Тужени је са групом понуђача и то: „Dobergard“ д.о.о. Београд, „Protecta group“ д.о.о. Београд, „Dobergard plus“ д.о.о. Београд и „Notega security“ д.о.о. Београд као извршилаца посла, закључио уговор под бројем 5062 дана 18.04.2023. године за послове физичко-техничког обезбеђења у објектима туженог.

Нижестепени судови су закључили да се тужиоцу уговор о раду на одређено време могао отказати и пре истека рока на који је радни однос заснован, и то у случају

престанка потребе за његовим даљим радним ангажовањем јер је самим уговором регулисано да свака уговорна страна може отказати овај уговор под условима и у случајевима утврђеним законом, колективним уговором послодавца и другим општим актима. С обзиром да је доношењем измене Правилника о систематизацији брисана Служба унутрашње безбедности у ОЈ Корпоративна безбедност у којој је тужилац радио, те како је пре истека времена за који је радни однос на одређено време заснован, престала потреба за радом тужиоца због смањеног обима посла, тужиоцу је законито престао радни однос, те је његов захтев да се утврди незаконит престанак радног односа и поништај решења, те захтев да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да му накнади штету у виду изгубљене зараде, те уплати доприносе, одбијен применом чланова 37. став 1., 175, 191. став 1. и 76. Закона о раду.

Нижестепени судови су правилном применом материјалног права извели закључак да је тужбени захтев неоснован.

Према одредби члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...113/2017 и 95/2018-аутентично тумачење), уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Због тога, приликом закључења уговора о раду на одређено време, дан његовог престанка може бити утврђен као календарски датум, односно може бити везан за протек одређеног броја дана, недеља, месеци или година од закључења уговора или од неког другог момента, а могуће је и да трајање уговора буде само релативно одређено, односно везано за наступање одређене чињенице. Према томе, реч је о уговору са унапред одређеним временом трајања, које може бити апсолутно (када се већ приликом његовог закључења одређује и дан његовог престанка), као и релативно, што подразумева везивање за наступање одређене чињенице која, међутим, мора бити тесно повезана са циљем, природом и садржајем повереног посла. Како је унапред одређено време његовог трајања, уговор о раду на одређено време престаје истеком рока на који је закључен како је то прописано одредбом члана 165. тачка 1. Закона о раду. Међутим, послодавац може запосленом отказати уговор о раду на одређено време и пре истека крајњег рока с обзиром да из саме формулације одредбе члана 37. став 1. Закона о раду произлази да је трајање радног односа на одређено време унапред одређено објективним разлозима. Због тога, истек рока за који је радни однос заснован може да наступи и када дође до престанка разлога због којих је радни однос заснован.

У конкретном случају, тужилац је засновао радни однос код тужене због повећаног обима посла према уговору о раду од 07.07.2022. године. С обзиром на то да је код туженог у Плану пословне финансијске консолидације евидентиран повећан број административних радника у ОЈ Корпоративна безбедност где је тужилац радио, због чега одређено умањење броја запослених, те пошто се послодавац определио да са одређеним правним лицима закључи послове физичко – техничко обезбеђења у објектима туженог, тужиоцу је радни однос законито престао услед смањења обима посла код туженог послодавца.

Неосновано се у ревизији истиче да је тужени био у обавези да спроведе процедуру прописану законом и колективним уговором за случај престанка потребе за

радом запосленог због технолошких, економских и организационих промена, те у том смислу донесе Програм за решавање вишка запослених и примени мере за ново запошљавање вишка запослених. Овог стога што престанак потребе за обављањем одређеног посла због смањења обима посла, представља разлог за престанак радног односа у смислу члана 179. став 5. тачка 1) Закона о раду, под условима прописаним законом у глави XI – Вишак запослених, а то је доношење Програма решавања вишка запослених и спровођење критеријума за одређивање вишка запослених све уз исплату отпремнине, али само у ситуацији радног односа на неодређено време. У конкретном случају, до престанка радног односа није дошло услед технолошких, економских или организационих промена. Радни однос заснован је на одређено време због повећања обима посла, па престанком објективних разлога због којих је радни однос и заснован, а то је повећање обима посла, радни однос је законито престајао.

Сагласно наведеном, правилно је одбијен и тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења, захтев за враћање на рад и накнаду штете.

На основу изложеног, Врховни суд је применом члана 414. Закона о парничном поступку одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић